

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 519/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v Ústave na výkone trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou HRČKA-SABÓ, s. r. o., Obchodná 6, Sečovce, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jozef Sabó, proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 3 T 100/2020 z 23. marca 2021 a uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 9 To 12/2021 z 9. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na osobnú slobodu a súdnu ochranu podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich práv na slobodu podľa čl. 5 ods. 1, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje z napadnutých rozhodnutí zrušiť uznesenie krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ doplnil pôvodnú ústavnú sťažnosť podaním na pošte 25. októbra 2021 a doručeným ústavnému súdu 26. októbra 2021.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej doplnenia, napadnutých uznesení a zistení ústavného súdu vyplýva nasledovný stav veci:
3. Označeným rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. b), c), d) a ods. 2 písm. c) a e) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona spáchaného sčasti

samostatne a sčasti formou spolupáchateľstva, za čo mu bol uložený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 a 3 Trestného zákona za prevahy dvoch poľahčujúcich nezistení priťažujúcich okolností trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov. Súčasne mu bol nariadený ochranný dohľad a uložený trest prepadnutia veci, a to zaistenej finančnej hotovosti v sume 2 990 eur.

4. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd označeným uznesením tak, že odvolanie zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutým rozhodnutiam uvedených súdov v trestnej veci podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) výška trestu je neprimerane prísna, pretože sa k skutkom doznal, predtým viedol riadny život bez negatívnych poznatkov, staral sa o rodinu, bol v pracovnom pomere a trestaný nebol. Preto boli splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 4 Trestného zákona, keďže súd prijal vyhlásenie sťažovateľa o vine;

b) zákonný trest mal byť znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby 10 rokov, čo súd naznačil pri predbežnom prejednaní obžaloby;

c) uznesenie krajského súdu (ktorý sa iba priklonil k záverom okresného súdu) vykazuje prvky prílišného formalizmu a krajský súd mal rozsudok prvého stupňa zrušiť a vo veci sám rozhodnúť z už uvedených dôvodov;

d) bol odsúdený za to, za čo nikdy nebol trestne stíhaný, pričom súdy rozhodli rozdielne ako rozhodli v obdobných veciach pred uvedeným prípadom (podanie podané na pošte 25. októbra 2021, pozn.).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv na osobnú slobodu, súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie (čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru rozhodnutiami okresného a krajského súdu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde). V rámci toho ústavný súd skúmal, či o ochrane označených základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, inak povedané, či nemal sťažovateľ požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu, *in concreto* či nemal ohľadom prednesených námietok podať dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu. Ústavný súd po vyhodnotení vznesených námietok sťažovateľa (v pôvodnej sťažnosti) dospel k záveru, že možnosť podania

dovolania ohľadne vznesených námietok je neprípustná s poukazom na § 368 ods. 1 v spojitosti s § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Potom pristúpil k hodnoteniu ústavnej sťažnosti z hľadiska, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd pripomína obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov (v tejto veci Trestného zákona a Trestného poriadku) viedli k rozhodnutiu vo veci samej. Inými slovami, ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02), a ani osobitnou preskúmavacou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov. Medzi prioritné úlohy ústavného súdu nepatrí kontrola rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska zákonnosti a správnosti ich postupov, ale posudzovanie konformity týchto postupov s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom (I. ÚS 663/2014). K tomu zdôrazňuje, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného konania, o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00).

III.1. K napadnutému rozsudku okresného súdu:

9. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ riadny opravný prostriedok (odvolanie), ktoré bolo spôsobilé zabezpečiť sťažovateľovi účinnú ochranu jeho právam, ktorých porušenie namieta. Vzhľadom na uvedené ústavný súd s poukazom na princíp subsidiarity dospel k názoru o nedostatku svojej právomoci preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu ako súdu prvej inštancie, keďže ho na základe odvolania preskúmal krajský súd v rámci konania o odvolaní. Všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

11. Vzhľadom na to ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť vo vzťahu k okresnému súdu pre nedostatok svojej právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému uzneseniu krajského súdu:

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestrannne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

13. Článok 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie

súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 (2) ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

14. Pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry ESLP pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

15. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zistil, že rozsudok okresného súdu je jasný a zrozumiteľný. Po právnej stránke kvalifikoval súd konanie sťažovateľa a ďalšieho obžalovaného ako pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok. Činy páchali obaja po dobu minimálne pätnásť mesiacov a túto dobu možno v zmysle zavedenej súdnej praxe označiť za dlhší čas, čo je v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona považované za závažnejší spôsob konania. Z hľadiska subjektívnej stránky obžalovaní spáchali zločin vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože ich konanie spočívalo v premyslenej organizácii získavania a distribúcie omamných a psychotropných látok, čím mali úmyselne porušiť záujem chránený Trestným zákonom. Súčasne porušili svojím konaním záujem štátu na ochrane spoločnosti a ľudí proti možnému ohrozeniu, ktoré vyplýva z nekontrolovaného nakladania s omamnými a psychotropnými látkami v rozpore so zákonom č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších právnych predpisov. Svojím konaním sťažovateľ najmenej od novembra 2018 až do februára 2020 na území mesta Michalovce a v jeho okolí dvakrát týždenne neoprávnene predával iným osobám omamné a psychotropné látky pre účely ich ďalšieho predaja, a to metamfetamín, ktorý je zaradený do II. skupiny psychotropných látok v celkovej hodnote najmenej 24 474 eur. Úvahy k uloženému trestu sťažovateľovi (Trestný zákon umožňuje uloženie trestu odňatia slobody od desať do pätnásť rokov, pozn.) sú v rozsudku rozvedené podrobnejšie na s. 10 až 12.

16. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie i prokurátor Krajskej prokuratúry v Prešove, ktorý žiadal sťažovateľovi uložiť trest v hornej hranici trestnej sadzby. Krajský súd zhodnotil osobu sťažovateľa a k námietke neprimeraného trestu uviedol, že samotné vyhlásenie o vine neznamená, že súd obligatórne bude aplikovať ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu. K takémuto vyhláseniu sa musia pridružiť aj ďalšie okolnosti, tak ako sú uvedené v tomto ustanovení. Takéto okolnosti prípadu ani pomery sťažovateľa a spoluobžalovaného krajský súd nezistil. Tu je potrebné zdôrazniť, že ide o mimoriadny inštitút,

to znamená, že nepoužíva sa v každom prípade. Krajský súd zdôraznil, že súd prvého stupňa citlivo hodnotil všetky okolnosti prípadu a ani súhrn poľahčujúcich okolností, tak ako na to poukazuje obhajca sťažovateľa v odvolaní, neodôvodňuje mimoriadne zníženie trestu. Krajský súd tiež uviedol, že odvolateľ prehliada dobu, počas ktorej dochádzalo k páchaniu trestného činu, prehliada rozsah a sofistikovaný spôsob trestnej činnosti. Podľa názoru krajského súdu tieto okolnosti vylučujú použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu. Postup súdu prvého stupňa bol v súlade so základnými zásadami pre ukladanie trestu a ani krajský súd nezistil okolnosti pre mimoriadne zníženie trestu u sťažovateľa (ani u spoluobžalovaného). Súčasne krajský súd sa nestotožnil s názorom prokurátora, ktorý sa domáhal sprísnenia trestu u oboch obžalovaných. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní bral na zreteľ všetky okolnosti prípadu, zhodnotil osobu sťažovateľa a spoluobžalovaného, ktorí dosiaľ súdne trestaní neboli, a podľa názoru krajského súdu diferencované tresty, tak ako boli uložené obom, sú primerané a dostačujúce.

17. Uznesenie krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) je tiež jasné a zrozumiteľné, a hoci sa sťažovateľ domnieva, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre neho neprímerane prísne a mal „dostať“ trest kratšieho trvania, všeobecné súdy neprihliadli v tomto prípade na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody, pretože nezistili existenciu takých závažných okolností alebo pomerov, ktoré sa u trestných činov a ich páchatel'ov bežne nevyskytujú a ktoré je možné vyhodnotiť v prospech páchatel'ov. Za pomery páchatel'a (v podstate za pomery osobitného zreteľa) treba považovať rodinné a osobné pomery, ktoré sú v stave u každého páchatel'a pri uložení trestu vyvolať osobitne citel'ný dopad. V podstate ide o pomery (rodinné, osobné), ktoré neexistujú v čase páchania činu, ale v čase ukladania trestu a za takéto pomery páchatel'a treba považovať predovšetkým narušený zdravotný stav, starostlivosť o početnú rodinu a skutočnú odkázanosť viacerých osôb na príjem zo zárobkovej činnosti páchatel'a. O takúto situáciu však u sťažovateľa zjavne nejde, a preto aplikácia tohto ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody z hľadiska pomerov páchatel'a neprichádzala do úvahy.

18. Ústavný súd nemohol prehliadnuť, že cieľom sťažovateľových aktivít je dosiahnutie preň zhovievavejšieho posúdenia jeho skutkov, a to v podobe uloženia miernejšieho trestnoprávneho postihu. Trestný zákon však z hľadiska konštantnej rozhodovacej praxe súdov naďalej vychádza zo zásady, že mimoriadne znížiť trest z dôvodov okolností prípadu pod dolnú hranicu prípustnej trestnej sadzby je v podstate vylúčené, a takéto prípady sa vyskytujú naozaj len výnimočne. Ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľ však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a ústavnú sťažnosť uplatnil v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Účel ústavnej sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

19. Ústavný súd zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenom odvolaní proti rozsudku okresného súdu) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, a taktiež či je odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

20. Ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu konštatuje, že nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi námietkami sťažovateľa uvedenými v pôvodnej ústavnej sťažnosti [(bod 5 písm. a) až c)] a uznesením krajského súdu, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K dôvodom odmietnutia doplnenej ústavnej sťažnosti [(bod 5 písm. d)]:

21. Sťažovateľ v doplnení ústavnej sťažnosti namietal v podstatnom aj porušenie práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru tým, že pre skutok, pre ktorý bol sťažovateľ právoplatne odsúdený, nebolo predtým vydané zákonné uznesenie o začatí trestného stíhania (uznesenie vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove ČVS: KRP-47/1-VYS-PO- 2019 z 8. apríla 2019 vymedzuje trestne stíhaný skutok len na obdobie od mesiaca november 2018 až do dňa vydania uznesenia 8. apríla 2019. Skutki, pre ktoré bol sťažovateľ napadnutými rozhodnutiami právoplatne odsúdený, sa však mali stať aj po tomto dátume). Zo strany sťažovateľa bolo potrebné vzniesť tieto námietky najprv v konaní pred všeobecnými súdmi, čo sa však nestalo. Vo veci bolo však evidentne potrebné pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia vydať nové uznesenie o začatí trestného stíhania, ktoré by sa vzťahovalo na rozsiahlu trestnú činnosť sťažovateľa po 8. apríli 2019, za ktorú bol sťažovateľ v konečnom dôsledku právoplatne odsúdený.

22. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi...

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu „ustanovenie o lehote na podanie ústavnej sťažnosti je ustanovením kogentným, to znamená, že ústavný súd nemôže zmeškanie tejto lehoty odpustiť alebo ju predĺžiť (pozri napr. m. m. I. ÚS 188/03, IV. ÚS 14/03, II. ÚS 330/06, IV. ÚS 481/2011“. Ústavný súd zistil, že nové argumenty sťažovateľa uvádzané v doplnenej sťažnosti sú už podané po zákonnej lehote uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu bolo doručené sťažovateľovi a jeho obhajcovi 23. augusta 2021, čo zakladá odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanej.

24. Ústavný súd je tiež toho názoru, že ústavná sťažnosť je v tejto časti aj neprípustná podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde, pretože uvedené argumenty mal možnosť namietat' už pred okresným súdom a krajským súdom, čo zjavne sťažovateľ neučinil, a tak už *prima facie* nevyčerpал právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Ďalším faktom je aj to, že argument uvádzaný sťažovateľom v bode 21 zakladá dôvod na podanie dovolania proti uzneseniu krajského súdu podľa § 368 ods. 1 v spojení s § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a tak vo vzťahu k tomuto argumentu, vychádzajúc z princípu

subsidiarity, by ústavný súd nemal ani právomoc konať [(§ 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.4. Obiter dictum:

25. Ústavný súd napokon uvádza, že namietané porušenie práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy a čl. 5 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, riadne neodôvodnil, preto v tejto časti ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde, čo však pre odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku v danom prípade už nehrá žiadnu rolu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu